

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד כלב לופז – לשכת
תביעות ש"י

המאשימה

נגד

נתן לוי
באמצעות ב"כ עו"ד יוסף שלבי

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אני מודיע בפתח הכרעת

הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת איומים.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וחבלה חמורה בהתאם לסעיף 333 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.11.14 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, הגיעו בנימין ביינוש מרצינט (להלן: "בנימין"), שמעון גוטליב (להלן: "שמעון"), ושלמה גוטליב (להלן: "המתלונן") (וביחד: "המתלוננים") בשני רכבים למודיעין עילית, וזאת כדי לפרוק סחורה באולם שמחות (להלן: "המקום"). באותן נסיבות, חסם את הכניסה למקום רכב שבו נהגה אשתו של הנאשם (להלן: "לאה"). המתלוננים פנו אל לאה וביקשו ממנה להזיז את רכבה, אך היא סירבה, נעלה את רכבה והחלה בעזיבת המקום. באותן נסיבות, חנו המתלוננים בצמידות לרכבה של לאה והחלו לפרוק את הציוד של אולם השמחות. לאחר מספר דקות, שבה לאה וביקשה

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

מהמתלוננים שיזיזו את רכביהם ויאפשרו לה לצאת מהחנייה. המתלוננים מסרו שיסיימו את הורדת הציוד ורק לאחר מכן יזיזו את רכביהם. לאחר מספר דקות נוספות, הזיזו המתלוננים את רכביהם ונסעו אל רחוב מרומי השדה בסמוך למספר 6 (להלן: "הרחוב"). באותן נסיבות, הגיע הנאשם לרחוב ושאל את שמעון והמתלונן "מה קרה? מה יש לך?" שמעון מסר לנאשם כי הוא לא קשור לעניין ולאה צעקה לנאשם שמדובר במי שיושב ליד הנהג שמעון, המתלונן. או אז, החלו שמעון והמתלונן בנסיעה מהרחוב ואז הכה הנאשם ברכב של המתלונן, באמצעות ידו. הנאשם והאישה נסעו אחרי הרכב ואז הנחה המתלונן את שמעון לעצור בכדי לשוחח עם הנאשם. בהמשך, יצא המתלונן מהרכב ושאל את הנאשם "מה קרה?" בתגובה התקרב הנאשם אל המתלונן ואמר: "אתה לא מתבייש? אישה בהריון". המתלונן ניסה להרחיק את הנאשם אחורה ובתגובה הכה הנאשם את המתלונן באגרופים וסטירות בפניו, עד שעוברי אורח, שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה, הפרידו ביניהם. כתוצאה מהמתואר לעיל, נחבל הנאשם בידו, ממשקפיו של המתלונן בעת שהכה אותו באגרופו. נחבל המתלונן ונגרמו לו חתך מתחת לעין שמאל, שנתפר ב-3 תפרים וכן שבר בארובת עין שמאל ובעצמות האף.

3. יום למחרת התקשר הנאשם אל המתלונן וביקש שיסדרו את הדברים ביניהם, בתגובה מסר המתלונן כי הוא לא מעוניין לשוחח, אלא רק דרך המשטרה או בית המשפט. בשלב זה העביר המתלונן את מכשיר הטלפון לאחיו חיים גוטליב (להלן: "חיים") ואז אמר הנאשם לחיים: "תגיד לאחיך להיזהר ממני כי אני עוד אתפוס אותו, אשתי הפילה".

4. הנאשם כפר במיוחס לו והעלה טענה של "הגנה עצמית".

ראיות הצדדים

5. במהלך פרשת התביעה הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים כדלקמן: דוח פעולה שנערך על ידי רס"ר מיכאל כהן מתאריך 27.11.14 (ת/1), דוח עיכוב שנערך על ידי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

רס"ר מיכאל כהן מתאריך 27.11.14 (ת/2), הודעת הנאשם מתאריך 27.11.14 (ת/3), מזכרים שנערכו על ידי רס"מ ג'ובראיל גודבן וכן כתב ערובה (ת/4), הודעת נאשם מתאריך 26.12.17 (ת/5), מזכרים שנערכו על ידי העד בשיר הנו (ת/6), תעודות רפואיות בעניינו של המתלונן (ת/7) ודוח מד"א מתאריך 27.11.14 (נ/8).

6. מטעם התביעה העיד **המתלונן**, ותיאר כי ביום האירוע הגיע עם שמעון ובנימין בשני רכבים על מנת לפרוק סחורה באולם האירועים, ובשל כך היה מעוניין להחנות את רכבו בצמוד למדרכה נמוכה כדי להקל על פריקת הסחורה. באותן נסיבות, רכבה של לאה חנה במקום, ומאחר ומהרה לאסוף את ילדיה מהגן סירבה לבקשתו להזיז את רכבה. בתום הפריקה, בנימין הזיז את שתי המכוניות לחנייה ברחוב הסמוך, והמתלונן נסע מהמקום ברכבו של אחיו. כאשר הם החלו בפניית פרסה הנאשם הגיע בריצה לעברם והחל לדפוק על שמשות הרכב, והם נסעו מהמקום. המתלונן יצא מהרכב לכיוון רכבו, שמע חריקת בלמים ומהרכב יצא הנאשם. הנאשם איים ותקף אותו באגרופים עד שהופרדו על ידי אחרים. בנוסף העיד על אשפוזו, החבלות שנגרמו לו כתוצאה מהמעשים ועל הניתוח שנאלץ לעבור באפו. תיאר את שיחת הטלפון שיזם הנאשם, ובמסגרת החקירה הנגדית, נשאל על אירועים קודמים שנחקר בגינם כחשוד במשטרה. התבקש לתאר את האירוע ונסיבותיו ולצייר את הזירה (נ/1). עומת עם אמירתו של אחיו לפיה הוא יצא מהרכב כשהבחין בנאשם ועם דבריו של העד אליה יוסף ואף נשאל על תלונתו במשטרה בגין האיומים.

7. העיד **שמעון**, אחיו של המתלונן, ותיאר את הגעתו למקום ביום האירוע לאחר שהחלו המתלונן ולאח לוי בדין ודברים באשר לחנייה. העיד שהמתלונן אמר כי בכוונתו להזיז את הרכב בעוד כמספר דקות. כאשר הם נסעו מהמקום והחלו בפניית פרסה הבחין בנאשם רץ לכיוונו, אך לאה קראה לעברו ואמרה לו שזה לא הנהג אלא המתלונן שישב לידו. בעקבות כך, הנאשם סטה מכיוונו, רץ אל עבר המתלונן ונתן מכת אגרוף לשמשות הרכב. לדבריו, למרות שנמלטו מהמקום הנאשם דלק אחריהם. כשהמתלונן יצא מהרכב הבחין דרך המראה כי הנאשם מכה במתלונן. המתלונן הגן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

- על עצמו עם ידיו על ראשו והעיד כי דם נזל ממנו. אישר כי לבקשת המתלונן עצר את הרכב, אך מסר כי לא הכה את הנאשם.
8. העיד **בנימין**, שהיה חניך של המתלונן בפנימייה לפני כמספר שנים. תיאר שביום האירוע סייע בפריקת הסחורה עם המתלונן וכן שלא סירבה להזיז את רכבה ועזבה את המקום. כשחזרה נדרשה להמתין כמספר דקות עד שיסיימו ולאחר מכן יזיז את רכבם. לאחר שהחלו בנסיעה הנאשם הגיע לרחוב הסמוך והחל להכות באגרופים את המתלונן. כתוצאה ממעשיו, סבל המתלונן מנפיחות באזור עיניו ופונה לבית החולים כשפניו מדממות. בחקירתו הנגדית מסר כי המתלונן לא תקף את הנאשם.
9. העיד **חיים**, אחיו של המתלונן, תיאר כי למחרת האירוע נפגש עם המתלונן בביתו והבחין בחבלות שהיו בעינו ובאפו. בנוסף לכך, העיד על שיחת הטלפון שיזם הנאשם, ולאחר שב"כ המאשימה ביקשה לרענן את זכרונו העיד שאף הוא אוים על ידי הנאשם. בחקירתו הנגדית אישר כי זומן למשטרה למסור עדות רק לאחר כשנתיים מקרות האירוע. העיד שהנאשם איים באמצעותו על המתלונן, והרגיש מפוחד כשהבחין בחבלותיו של המתלונן.
10. מטעם ההגנה העיד **הנאשם** בעצמו, תיאר כי בעקבות תקיפת אשתו הגיע למקום. אשתו בכתה וסימנה לו על רכב מסוים. ניגש אל הרכב לכיוון מושב הנהג, אך אשתו כיוונה אותו אל עבר המתלונן. פנה למתלונן ואישר את אמירתו שיראה לו. לדבריו הכה בחלון כאשר הם ניסו לפגוע בגופו עם הרכב. לאחר מכן, מצא את המתלונן ואחיו על ידי מידע שנמסר לו על ידי עוברי אורח. השיב לשאלת בית המשפט כי כאשר המתלונן התקרב לעברו והחל לדחוף ולנגוח בו בתגובה הכה את המתלונן מכת אגרוף בפניו. הכחיש את עבירת האיומים והעיד שנמסר לו על ידי החוקר כי מדובר במתלונן סדרתי, ואף הציע לו לפתור באופן אישי את הסכסוך. תיאר את השיחה שיזם עם המתלונן ואישר שהחל לרדוף אחר המתלונן ושמעון כאשר הם החלו בנסיעה.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

11. עוד העיד מר אליה יוסף (להלן: "אליה"), עד ראייה שנכח באזור האירוע מושא כתב האישום. תיאר כי כאשר חברו והוא היו בדרכם לשיבה הבחין בשני רכבים שעמדו צמוד זה לזה, וברכב אחד שנחסם. אשה שהייתה ברכב שנחסם הייתה נסערת והאיש לא הזיז את רכבו. בעלה של האישה הגיע למקום וכוון על ידי על מקום הימצאותם. הבחין בנאשם ובמתלונן עומדים זה מול זה ומתווכחים. העיד כי המתלונן נגח ודחף את הנאשם והנאשם כתגובה הכה בו מכת אגרוף. אישר בחקירתו הנגדית כי קיימת היכרות מוקדמת בינו לבין הנאשם.

12. העידה הגב' **לאה לוי**, ותיארה כי ביום האירוע לקראת השעה 16:00 הגיעה למקום לאסוף את בנותיה מהגן וכאשר עצרה את רכבה הבחינה בבחור מנופף בידיו. כשחזרה הבחינה בשתי מכוניות אשר חוסמות את רכבה. בשים לב לכך, פנתה בבקשה למתלונן להזיז את רכבו, אך החל לקלל ולצעוק. כאשר חשה מצוקה דיברה עם הנאשם. לא הכחישה כי הנאשם ביקש לנסוע מאחורי הרכב בו שהה המתלונן. העידה כי הנאשם יצא מהרכב ואז הבחינה בקטטה. אישרה לאחר ריענון זיכרונה על ידי הסגור כי הנאשם והמתלונן נאבקו, אך לא ידעה לומר מי החל באירוע.

טיעוני הצדדים

13. בסיכומיו, בא כוח המאשימה, עו"ד כלב לופז, ביקש לחלק את האירוע לארבעה חלקים. החלק הראשון מתאר את הוויכוח על החנייה או הזזת הרכב. בחלק השני הנאשם מגיע לרכב המתלונן והאישה מסמנת לו כי מדובר באדם השני, הוא מגיע ונותן מכה לרכב והם עוזבים את המקום. בחלק השלישי הנאשם מבקש מאשתו להסיע אותו אחריהם, יוצא מהרכב ותוקף את המתלונן. החלק הרביעי מתאר את שיחת הטלפון עם האיומים. באשר לחלקים הראשון והשני טען כי אין מחלוקת הגם שקיימים שינויים מינוריים בתיאורו של האירוע על ידי העדים. באשר לחלק השלישי והמרכזי הפנה להודעות הנאשם - ת/3 ות/5 וטען לגרסה כבושה ומתפתחת. פירט כי בת/3 הנאשם מסר בסמוך לאירוע עדות סדורה ומפורטת והדגים מתוך ההודעה. טען כי תיאוריו של הנאשם מתיישבים עם היסוד הנפשי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

העובדתי המתוארים בעובדות כתב האישום. בנוסף לכך, הפנה למזכרים שהוגשו לבית המשפט מהם עולה כי רק לאחר מספר ניסיונות ליצור קשר עם הנאשם התייצב במשטרה לאחר שחלפו למעלה משלוש שנים ואז הנאשם מסר גרסה כבושה שמתארת כי הותקף. בנוסף לכך טען כי עדותו של עד ההגנה הינה עדות כבושה מאחר והנאשם מסר פרטים אודותיו כאשר זומן לחקירה כשלוש שנים לאחר האירוע, למרות שלדבריו נודע לו על עד הראיה כשמונה חודשים לאחר האירוע. לא ניתן לתת אמון בעד שכן גרסתו אף לא מתיישבת עם דברי ההגנה. באשר לטיעוניו של הנאשם שגרסתו לא תועדה טען כי דברים אלו לא מתיישבים עם חתימתו על ההודעות, העובדה שההגנה לא ביקשה לפסול אותן והעובדה שאשתו הקלידה את דבריו. באשר לטיעון שנפגע במצחו לא ניתן לתת אמון בעדותו כאשר תיאר זאת רק בשלב זה. טען כי לא ייתכן שהאישה לא ראתה את שאירע בעוד העידה שהבחינה בבעלה יוצא מהרכב אלא אם כן היא מנסה לגונן על בעלה. עדי התביעה מסרו גרסה המתיישבת אחת עם השנייה, העדים היו כנים עד כדי שלא הכחישו את התנהגותם הבלתי הולמת. באשר להגנה עצמית, הטענה לא עומדת מבחינת המבחנים שהותוו בפסיקה. לגבי החבלה לא הייתה מחלוקת והוגשו מסמכים רפואיים בהסכמה. באשר לאיומים, הנאשם לא הכחיש ולא התייחס לאירוע ומשכך שתיקתו כהודאה.

14. ב"כ הנאשם, עו"ד יוסף שלבי, טען בסיכומיו כי האירוע נשוא כתב האישום אירע בשנת 2014, הנאשם נחקר פעם אחת בסמוך לאירוע ופעם נוספת בחלוף שלוש שנים. כל הסבר שהעלה ב"כ המאשימה במסגרת סיכומיו, אינו מניח את הדעת שכן הנאשם לא ניסה להתחמק, שיתף פעולה ונענה לדרישות חוקריו. ציין כי כתב האישום הוגש כשנתיים לאחר חקירתו האחרונה של הנאשם, והיחידה החוקרת החליטה לסגור את התיק ולא להעמידו לדין. באשר לעדות האישה טען כי היא תיארה הן בחקירתה במשטרה והן בפני בית המשפט את אשר ראתה, ולא היה ניסיון לתיאום גרסאות עם בעלה. היא מסרה בהגינות שהבחינה בנאשם ובמתלונן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

מתקוטטים ותוקפים אחד את השני. טען כי במהלך חקירתם של עדי התביעה התגלו סתירות מהותיות וכל מטרתם להפליל את הנאשם ולהביא להרשעתו. הפנה להתגרות מצד המתלונן ולדבריו באשר לכוונתו להקשות על האישה לצאת מהחנייה ועל ייצרו הנקמני. טען שאין מחלוקת כי אלמלא התנהגות זו האירוע לא היה מסלים והוסיף כי לא מדובר במתלונן קורבן כפי שהמאשימה מנסה להציג. הפנה לסתירות בגרסאות השונות בכך שהמתלונן תיאר את התקיפה כאשר הנאשם רדף אחריהם, ירד מהרכב ואז הופתע לגלות כי הנאשם מתקרב אליו. מנגד אחיו מסר כי הם ראו את הנאשם בא לכיוונם והמתלונן ביקש להחנות את הרכב כדי לברר את פשר הדברים. באשר לעד בנימין, הדגיש את אמירותיו הנוגעות לכך ששמע צעקות ובאשר לעדותו של עד ניתן להתרשם מהתנהלות אלימה מצד המתלונן. ביחס לעבירת האיומים טען כי מדובר בגרסה מול גרסה. הנאשם מכחיש עבירה זו אך מודה ביצירת הקשר עם המתלונן לצורך ניסיון התפייסות. בהקשר זה הפנה אף לאמירותיו של אחיו של המתלונן באשר ל"חברת קדישא". טען כי מסקירת התיק ומהעדויות השונות עולה כי הנאשם פעל מתוך "הגנה עצמית" ומטרתו הייתה לחדול ולמנוע מהמתלונן להמשיך לתקוף אותו. עדותו של הנאשם בבית המשפט הייתה אמינה, עקבית ללא סתירות. בנסיבות אלו ולנוכח הסתירות הרבות בעדותיהם של המתלונן ושל עדי התביעה מבקש לתת אמון בגרסת הנאשם ולזכות אותו ולו מחמת הספק.

דיון והכרעה

15. האירוע המתואר בכתב האישום, מתרחש בכמה שלבים. בכל הנוגע לחלקו הראשון של האירוע שהתרחש בחנייה הסמוכה לאולם האירועים "זיכרון משה" במודיעין עילית, אין למעשה מחלוקת בין הצדדים. האחים שלמה ושמעון גוטליב, מר בנימין מרצ'נט וכן הגב' לאה לוי, אשתו של הנאשם מתארים אותו באופן דומה גם אם תוך זוויות מבט שונות באשר לאופי ההתנהלות של כל אחד מהם. ארבעתם מתארים כי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

המתלוננים הגיעו למקום על מנת לפרוק סחורה לאולם האירועים, כאשר המתלונן היה מעוניין להחנות את רכבו בצמוד למדרכה נמוכה על מנת להקל על פריקת הסחורה, אלא שהגב' לאה לוי חנתה במקום, מאחר ועמדה לאסוף את ילדיה ממעון וסירבה לבקשת המתלונן להזיז את רכבה. בתגובה חסם המתלונן באמצעות רכבו ורכבים נוספים שהגיעו עמו את רכבה של לאה וזאת כפי שהעיד המתלונן "מתוך יצר נקמני" (עמ' 14 ש' 31 לפרוטוקול). כאשר הגיעה לאה לרכבה עם ילדיה ובעת שמיהרה לאסוף ילד נוסף המצוי בגן במקום אחר, סרב המתלונן להזיז את רכבו בטרם יסיים את פריקת הסחורה. לאה שהייתה באותה עת בהריון וכאמור מיהרה לאסוף את ילדה מהגן כעסה וצעקה אך המתלונן התעלם ממנה. לאה התקשרה לבעלה, הנאשם, על מנת שיגיע למקום לסייע לה. כאשר הגיע למקום, רץ לעבר הרכב בו ישבו המתלונן ואחיו ופנה לכיוונו של הנהג, אלא שלא קראה לעברו ואמרה לו שזה לא הנהג אלא המתלונן שישב לידו. אשר על כן פנה הנאשם לעבר המתלונן וקרא לעברו (כפי שמתואר בעדותו שלו, עמ' 47 ש' 29-27): "מה קורה? אתה לא מתבייש ככה אתה מתנהג? אני אראה לך מה זה או משהו כזה". אז החלו המתלונן ואחיו בנסיעה והנאשם הכה באמצעות ידו על חלון הרכב. הנאשם אינו מכחיש זאת אך טוען כי מכיוון שהחלו בנסיעה נאלץ לתפוס את הרכב ולכן נתן לו מכה בחלון. מכיוון שעל חלק זה לא הואשם הנאשם בביצוע עבירה, אין צורך להכריע בשאלה כיצד ניתנה המכה לרכב. על כל פנים תיאור כלל הנוכחים בנוגע לאירוע זה זהה.

16. עוד עולה מכל העדויות שבעקבות זאת, דלק הנאשם אחר המתלונן ואחיו והגיע למקום שבו היה רכבם. אמנם המתלונן ואחיו לא ידעו לומר אם הגעתו למקום הייתה ברגל או ברכב אך הנאשם עצמו מעיד כי הגיע באמצעות הרכב, כאשר אשתו נוהגת והוא יוצא מהרכב לעבר הנאשם. גם המתלונן ואחיו מעידים שהמתלונן יצא מהרכב לעבר הנאשם. הנאשם מעיד כי רתח מזעם, המתלונן טוען כי יצא לראות מה הנאשם רוצה ממנו.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

17. עיקר המחלוקת היא באירוע שאירע כאשר בשלב זה נפגשו הנאשם והמתלונן. המתלונן טוען כי הנאשם אמר לו: "בוא אני אהרוג אותך" והוא בתגובה שם את הידיים מאחורה וענה בציניות: " בוא אתה מוזמן להרוג אותי" ובתוך שניות הרגיש אגרופים בפנים ובבטן. (עמ' 11 ש' 19-21). שמעון אחיו של המתלונן טען שאחיו נשען על האוטו והנאשם נתן לו מכות (עמ' 25 ש' 5-6 וכן עמ' 31 ש' 23-25). בנימין תיאר כי הנאשם יצא מרכבו והתחיל לדחוף את המתלונן ולתת לו אגרופים וכן נתן לו ראסיות. (עמ' 35 ש' 21-23). מר אליה יוסף, עד מטעמו של הנאשם טען כי המתלונן והנאשם התווכחו ואז המתלונן נתן לנאשם נגיחה ודחיפה והנאשם החזיר לו באגרופ (עמ' 51 ש' 10-11). הגב' לאה לוי ראתה מכות אך לא ראתה מי התחיל. (עמ' 56 ש' 1-2). הנאשם עצמו בעדותו בבית המשפט טען כי התקרב לעבר המתלונן וקרא לעברו: "היא אישה בהריון תתבייש לך" ואז המתלונן נגח בו ובתגובה הוא נתן לו אגרופ. (עמ' 48 ש' 4-5). אלא שבהודעתו במשטרה שניתנה על ידו מיד לאחר האירוע תיאר הנאשם באופן שונה את האירוע. הוא תיאר באופן דומה לזה שתואר על ידו בבית המשפט כי יצא מרכבו "בעצבים" והתקרב למתלונן וקרא לעברו: "אתה לא מתבייש, אישה בהריון". עוד הוא תיאר כי **המתלונן כנראה פחד ממנו ורצה להתגונן ולכן דחף אותו אחורה**, ובתגובה הוא החל לתקוף את המתלונן ונתן לו נגיחה לראש ואגרופ בפנים והוא הבין כי פצע את המתלונן והפסיק את התקיפה. (ת/3, עמ' 2, ש' 18-20). כעבור שלש שנים, כאשר זומן להיחקר בגין איומים, טען כי באותה עדות מסר שהמתלונן נגח בו אבל הדבר לא נרשם מפיו. זאת למרות שבאותה עת הוא מתאר כי העדות הוקלדה על ידי אשתו שהיא קלדנית בבית משפט.

18. מכלל העדויות נתתי אמון מלא בעדות הנאשם כפי שניתנה במשטרה מיד לאחר האירוע (ת/3). ניכר בעדות זו כי נאמרה בכנות. הנאשם אינו מסתיר את זעמו על המתלונן, כך גם את צערו על המעשה אותו עשה. הוא מפרט את האירוע מבלי להסתיר כל פרט גם כזה שפועל לרעתו. הוא אומר לחוקר: " אני מצטער שהרמתי יד על יהודי, אבל עשיתי זאת מתוך הזדהות עם הכאב של אשתי, עשיתי זאת מתוך

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

עצבים... אני אבקש ממנו סליחה על כך שהרמתי עליו יד וגם אבקש ממנו לבקש סליחה מאשתי על העוול שנגרם לה. אני גם מתחרט על כך עשיתי חילול השם" (עמ' 3 ש' 41-43). כנותו של הנאשם עולה מתוך דבריו. הן בנוגע לזעמו בעת האירוע והן בנוגע לצערו על המעשה שעשה. עדותו של הנאשם בבית המשפט וכן במשטרה, שלש שנים לאחר האירוע ואף לא ביוזמתו, הינן עדויות כבושות שלא ניתן כל הסבר להן. טענתו של הנאשם כי אמר את הדברים גם בהודעתו הראשונה במשטרה אינה אמינה בעיני. הנאשם קרא את הודעתו וחתם עליה, לא ברור כיצד פרט כה חשוב המשנה לגמרי את התמונה נשטט מעיניו, מה עוד שטען כי אשתו היא שהקלידה את ההודעה. עוד קשה להבין כיצד לאחר ש"גילה" את עד הראיה המסייע לו כשמונה חודשים לאחר האירוע לא פנה למשטרה. ואף עולה כי המשטרה היא שניסתה לפנות אליו מספר פעמים (מזכרים ת/4 ות/6).

19. התקשיתי לתת אמון בעדותו של מר אליה יוסף, אשר בניגוד לעדויות כלל העדים תיאר כי הנאשם הגיע למקום רק לאחר שהמתלונן ואחיו נסעו (עמ' 51 ש' 7 וכן עמ' 52 ש' 6) ולכן על פי דבריו לא התרחש כלל חלקו הראשון של האירוע. הוא גם העיד כי המתלונן נגח לנאשם בחזה (עמ' 53 ש' 10) בעוד הנאשם העיד כי המתלונן נגח לו במצח (עמ' 50 ש' 19-20). עדותו גם היא עדות כבושה שניתנה לראשונה כ-7 שנים לאחר האירוע. לראשונה סיפר הנאשם למשטרה על עד זה כאשר זומן לחקירה כשלוש שנים לאחר האירוע, למרות שלדבריו נודע לו על עד הראיה כשמונה חודשים לאחר האירוע.

20. מכל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי עדותו של הנאשם במשטרה ביום האירוע משקפת בצורה הטובה ביותר את שהתרחש במקום. איני מקבל את דברי המתלונן כי יצא כשידיו לאחור. אני מאמין לנאשם כי המתלונן מתוך חששו מהנאשם דחף את הנאשם, אך כפי שהעיד הנאשם עצמו זו הייתה דחיפה מתוך התגוננות בעוד תקיפתו של הנאשם את המתלונן הייתה מתוך זעמו על המתלונן בשל התנהגותו כלפי אשתו קודם לכן. איני מקבל שמדובר בפעולה מתוך הגנה עצמית, הן משום

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

שאני מסתמך על דברי הנאשם עצמו והן מהעובדה שהנאשם הוא שדלק אחרי המתלונן והוא שהכניס עצמו למצב זה. המתלונן לא נקט כל פעולה שהצריכה את הנאשם לפעול להגנתו העצמית.

21. בכל הנוגע לתוצאותיה של התקיפה, הוגשו מסמכים רפואיים (ת/7, ת/8) והנאשם לא חלק עליהם.

22. הנאשם הואשם בכתב האישום גם בביצוע עבירה של איומים. כתב האישום מתאר כי האיומים נאמרו על ידי הנאשם בשיחה עם אחיו של המתלונן, מר חיים גוטליב.

23. על אירוע זה העיד חיים בבית המשפט ובעדותו תיאר כי הנאשם התקשר למתלונן והוא ראה כי המתלונן מתרגז ואומר כי הוא מוכן לדבר רק בבית המשפט. כאשר הנאשם חזר והתקשר ענה לו חיים וסירב להעביר אליו את המתלונן. הנאשם אמר לו שאשתו הפילה וחיים ענה לו בציניות כי הוא עובד בחברה קדישא ויכול לעזור לו ובתגובה ענה לו הנאשם: "אתה לא יודע מה אני יכול לעשות". רק לאחר שרוענן זכרונו של העד מהודעתו במשטרה אמר כי הנאשם אמר לו: "אני עוד אתפוס אותך, הוא לא מכיר אותי מה אני יכול לעשות לו". הנאשם מנגד גם בהודעתו במשטרה וגם בבית המשפט מכחיש כי איים ואומר כי לנוכח תשובתו הצינית של חיים אמר לו כי הוא "מזרע עמלק".

24. בכל הנוגע לעבירה זו ישנה לבית המשפט את מילתו של חיים למול מילתו של הנאשם. הנאשם אף טוען, וטענתו זו לא נסתרה על ידי המתלונן, כי מטרת שיחתו הייתה ליישר את ההדורים עם המתלונן אלא שזה סירב. עוד אין חולק כי חיים ענה לנאשם בתשובה צינית ומכוערת שהעלתה את חמתו של הנאשם. המחלוקת היא האם במענה של הנאשם נכלל איום או דברי נאצה בלבד.

25. במצב דברים זה, לרבות העובדה כי חיים לא זכר את דברי האיום אלא לאחר שרוענן זכרונו, הגעתי למסקנה כי עולה ספק בשאלה האם אכן נאמרו איומים אלו על ידי הנאשם אם לאו ולכן אני מורה על זיכוי מביצוע עבירה של איומים.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 717-12-18 מדינת ישראל נ' לוי

26. לקראת סיום, לא ניתן להתעלם מכך ששני האירועים המתוארים בכתב האישום לא היו באים לעולם לולא התנהלותם הצינית והנקמנית של המתלונן ואחיו חיים. הם עצמם העידו על כך בפני בית המשפט. המתלונן התעלם ממצוקתה של אישה בהריון המטופלת בילדים וממהרת להגיע לאסוף ילד נוסף וחיים ענה תשובה צינית ומכוערת לנאשם אשר התקשר בניסיון ליישר את ההדורים. יש להביע צער וכאב על התנהלות שכזו, אך אין בה על מנת להצדיק את מעשהו של הנאשם.
27. לנוכח האמור לעיל, אני מורה על זיכוי של הנאשם מביצוע עבירת איומים ומרשעו בביצוע עבירה של חבלה חמורה בהתאם לסעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"א שבט תשפ"ב, 23 ינואר 2022, בנוכחות הצדדים- ב"כ המאשימה עו"ד ירדן נאור, הנאשם וב"כ עו"ד מואנס יונס בשם עו"ד יוסף שלבי.

3 דור
ד"ר יוסף שלבי

דרור קלייטמן, שופט